

□ □ □ MIENTJE □ □ □

DOOR HÉLÈNE LAMAN DE VRIES.

I.

MET een bons viel de voordeur achter Mientje dicht. Ze schrok er even van. Ze had het niet zoo hard bedoeld en ze wist zelf niet, hoe het kwam. Misschien omdat het zoo'n heerlijke, stralende herfstdag was, vol zon en zacht, mild licht, dat je blij maakte en vroolijk om alles en om niets. Ze voelde zich vol van een wijd geluk om het heerlijke, warme zonnelicht en om de ijle, doorzichtig blauwe lucht, waarin heel hoog donzige wolkjes dreven, zilver-wit, doordrenkt van licht.

Mientje zette de gedachte aan de harde bonk, die ze met de voordeur had gemaakt, kordaat van zich af. Die deur was nou eenmaal dicht en Mevrouw van Velzen zat boven in de achterkamer en had 't misschien niet eens gehoord.

Kittig liep ze door aan de zonzijde van de straat, tot ze op het Juliana van Stolbergplein kwam, waar ze even staan bleef op het trottoir, dat het omrasterde grasperk insloot. — Wat gloeiden die dahlia's en die asters in het gindsche perk. Heerlijk, die felle kleuren tegen elkaar. Zoo iets zou je nou nooit aandurven voor een japon, daar zou het bepaald schreeuwend leelijk op zijn en hier was het kleureffect prachtig.

Ze liep langzaam om het perk heen, in overgegeven bewondering voor de rozen, die welig bloeiden langs den rand. Hoe fijn was zoo'n stamroos. Elegant en slank hief zich de stam langs de groene, witgepunte stok omhoog en als een kroon stond daarop de toef van bladeren en bloemen, die gracieus wiegden op haar stelen.

Stil stond het naaistertje te genieten van al die bloemenpracht. Met bijna eerbiedige aandacht beschouwde ze de fluweelige blaadjes van een volle, donkerroode roos, waarvan vaag de zoete geur tot haar kwam. Je kon nooit aan iets leelijks en slechts denken als je bloemen zag, vond Mientje. Het was ook zoo'n mooi woord, zoo zangerig: bloemen. En rozen klonk ook lief: rozen. Aan fluweel moest je denken, als je dat woord voor jezelf zei, aan heel zacht, soepel fluweel, met zoo'n diepen gloed er in. Wat waren er toch veel mooie dingen in het leven. Als je maar gewoon om je heen keek, zag je telkens iets, waar je dan eventjes je gedachten bij moest laten stilstaan, om er van te genieten. En het maakte je blij en gelukkig, en elken dag kon je dat heerlijke gevoel hebben, wel tien-, wel vijftig maal, en meestal ging het ongemerkt aan je voorbij. Je ondervond het wel als iets heerlijks, maar ook als iets, dat telkens terugkwam, waar je aan gewoon was. Het was haast ondankbaar, dat je